Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (muutoksenhakujaosto)

18 päivänä syyskuuta 2018 *

Muutoksenhaku – Henkilöstö – Sopimussuhteiset toimihenkilöt – Eläkkeet – Kansallisissa eläkejärjestelmissä aiemmin saavutettujen eläkeoikeuksien siirtäminen unionin eläkejärjestelmään – Vahinko, joka on seurausta työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen valittajille hyvitettäviä palvelusvuosia koskevien ehdotusten toimittamisen yhteydessä antamista väitetysti puutteellisista tiedoista – Vahingonkorvauskanteen hylkääminen ensimmäisessä oikeusasteessa – Henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljäs kohta – Aineellinen vahinko

Asiassa T-702/16 P,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (kolmas jaosto) 20.7.2016 antaman tuomion Barroso Truta ym. v. Euroopan unionin tuomioistuin (F-126/15, EU:F:2016:159) kumoamista,

José Barroso Truta, Euroopan unionin tuomioistuimen sopimussuhteinen toimihenkilö, kotipaikka Bofferdange (Luxemburg),

Marc Forli, Euroopan unionin tuomioistuimen sopimussuhteinen toimihenkilö, kotipaikka Lexy (Ranska),

Calogero Galante, Euroopan unionin tuomioistuimen sopimussuhteinen toimihenkilö, kotipaikka Aix-sur-Cloie (Belgia),

Bernard Gradel, Euroopan unionin tuomioistuimen sopimussuhteinen toimihenkilö, kotipaikka Konacker (Ranska),

edustajinaan asianajajat S. Orlandi ja T. Martin,

valittajina,

vastaan

Euroopan unionin tuomioistuin, asiamiehinään J. Inghelram ja Á. Almendros Manzano,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (muutoksenhakujaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. Van der Woude sekä tuomarit H. Kanninen ja D. Gratsias (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies G. Predonzani,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 9.2.2018 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valittajat José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante ja Bernard Gradel ovat tehtäväryhmän I sopimussuhteisia toimihenkilöitä, joiden kanssa on tehty toistaiseksi voimassa olevat työsopimukset ja jotka työskentelevät Euroopan unionin tuomioistuimen hallinnon pääosastolla (entinen infrastruktuurin pääosasto). He vaativat, että Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (kolmas jaosto) 20.7.2016 antama tuomio Barroso Truta ym. v. Euroopan unionin tuomioistuin (F-126/15, jäljempänä valituksenalainen tuomio, EU:F:2016:159) kumotaan. Virkamiestuomioistuin hylkäsi kyseisellä tuomiolla valittajien kanteen, jossa he vaativat Euroopan unionin tuomioistuimen velvoittamista korvaamaan sen, että he menettivät kansallisissa eläkejärjestelmissä ennen kyseisen toimielimen palveluksessa aloittamista saavuttamansa eläkeoikeudet, jotka he olivat siirtäneet Euroopan unionin eläkejärjestelmään.

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja asian taustalla olevat tosiseikat

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) V osaston 3 luvun, sellaisena kuin sitä on sovellettu 1.1.2014 alkaen, otsikko on ”Eläkkeet ja työkyvyttömyyskorvaus”. Sen 77 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehellä, joka on ollut palveluksessa vähintään kymmenen vuotta, on oikeus vanhuuseläkkeeseen. – –

Vanhuuseläkkeen enimmäismäärä on 70 prosenttia sen palkkaluokan viimeisestä peruspalkasta, johon virkamies on kuulunut vähintään vuoden ajan. Virkamiehelle maksetaan 1,80 prosenttia tästä viimeisestä peruspalkasta kutakin liitteessä VIII olevan 3 artiklan mukaisesti laskettua palvelusvuotta kohti.

– –

Vanhuuseläkkeen määrä ei saa olla alle 4 prosenttia vähimmäistoimeentulosta palvelusvuotta kohti.

Vanhuuseläkkeeseen on oikeus 66 vuotta täyttäneellä henkilöllä.

– –”

3 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 6 artiklan mukaan ”se vähimmäistoimeentulon määrä, joka otetaan huomioon palkkaa laskettaessa, vastaa palkkaluokan AST 1 ensimmäisen palkkatason virkamiehen peruspalkkaa”.

4 Henkilöstösääntöjen 77 artiklan aiemmassa versiossa, jota sovellettiin 1.5.2004–31.12.2013, säädettiin, että ”virkamiehelle maksetaan 1,90 prosenttia [sen palkkaluokan viimeisestä peruspalkasta, johon virkamies on kuulunut vähintään vuoden ajan] jokaista – – palvelusvuotta kohti” ja että vanhuuseläkkeeseen oli lähtökohtaisesti oikeus 63 vuotta täyttäneellä henkilöllä.

5 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vanhuuseläke lasketaan virkamiehen palvelusvuosien kokonaismäärän perusteella. Jokainen jäljempänä olevassa 3 artiklassa vahvistetuin edellytyksin huomioon otettava vuosi lasketaan yhdeksi palvelusvuodeksi ja jokainen kokonainen kuukausi palvelusvuoden yhdeksi kahdestoistaosaksi.

Vanhuuseläkettä laskettaessa huomioon otettavien palvelusvuosien enimmäismäärä on henkilöstösääntöjen 77 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettuun eläkkeen enimmäismäärään vaadittava palvelusvuosien määrä.”

6 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Virkamiehellä, joka siirtyy unionin palvelukseen sen jälkeen kun hän:

– on eronnut tehtävistään kansallisen järjestön tai kansainvälisen järjestön hallinnossa,

tai

– lopettanut toimintansa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana,

on mahdollisuus vakinaistamisensa ja sen ajankohdan välisenä aikana, jona hän saa oikeuden henkilöstösääntöjen 77 artiklassa tarkoitettuun vanhuuseläkkeeseen, suorituttaa unionille varsinaisen siirtohetken mukaan vakuutusmatemaattisesti laskettu pääoma, joka edustaa hänen edellä mainittuja palveluksia suorittamalla kartuttamiaan eläkeoikeuksia.

Tällöin sen toimielimen nimittävä viranomainen, jonka palveluksessa virkamies on, määrittää yleisissä täytäntöönpanosäännöksissä niiden palvelusvuosien lukumäärän, joka aiemman palvelusajan osalta otetaan huomioon unionin eläkejärjestelmässä, ottaen huomioon virkamiehen peruspalkka, ikä ja muuntokurssi siirtopyynnön tekopäivänä vakinaistettaessa sekä siirretyn pääoman arvon vähennettynä määrällä, joka edustaa siirtopyynnön tekopäivän ja varsinaisen siirtopäivän välistä pääoman uudelleenarvostusta.

– –”

7 Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen (jäljempänä palvelussuhteen ehdot) 109 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Edellä tarkoitetulla sopimussuhteisella toimihenkilöllä on palvelussuhteensa päättyessä oikeus vanhuuseläkkeeseen, vakuutusmatemaattisen arvon siirtoon tai erorahaan henkilöstösääntöjen V osaston 3 luvussa ja henkilöstösääntöjen liitteessä VIII säädetyin edellytyksin. – –

2. Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 ja 3 kohtaa sovelletaan soveltuvin osin sopimussuhteiseen henkilöstöön.

– –”

8 Palvelussuhteen ehtojen 110 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Palvelusaika unionin sopimussuhteisena toimihenkilönä otetaan huomioon laskettaessa asianomaisen vanhuuseläkkeeseen vaikuttavia palvelusvuosia henkilöstösääntöjen liitteessä VIII säädetyin edellytyksin.”

9 Lopuksi Euroopan unionin tuomioistuimen hallintokomitean henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 ja 12 artiklan yleisistä täytäntöönpanosäännöksistä 17.10.2011 tekemän päätöksen 7 artiklan 6 kohdan mukaan ”siirron seurauksena tehtävässä hyvityksessä huomioon otettava palvelusvuosien lukumäärä ei voi missään tapauksessa olla suurempi kuin niiden palvelusvuosien lukumäärä, jolloin kyseinen henkilö on kuulunut asianomaisiin järjestelmiin” ja ”palvelusvuosien ylärajan soveltamisen takia mahdollisesti ylimenevä rahamääräinen osa palautetaan asianomaiselle toimihenkilölle”.

Asian taustalla olevat tosiseikat

10 Virkamiestuomioistuin esitti asian taustat valituksenalaisen tuomion 8–48 kohdassa. Nämä kohdat toistetaan olennaisilta osin seuraavaksi.

Eläkeoikeuksien siirtämistä koskevat hakemukset

11 Valittajat hakivat vuosina 2006–2010 henkilöstösääntöjen 11 artiklan 2 kohdan nojalla aiemmin erilaisissa luxemburgilaisissa, ranskalaisissa ja belgialaisissa elimissä saavuttamiensa eläkeoikeuksien siirtämistä.

12 Euroopan unionin tuomioistuimen työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen toimitti valittajille ehdotukset hyvitettävistä palvelusvuosista, pyysi heitä tarkistamaan huolellisesti kaikki huomioon otetut seikat ja kehotti heitä ”olemaan yhteydessä Euroopan unionin tuomioistuimen henkilöstön ja rahoituksen pääosaston vastuuhenkilöihin saadakseen selityksiä laskutavasta ja keskustellakseen siirron aiheellisuudesta”.

13 Tässä yhteydessä työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen kiinnitti valittajien huomion siihen, että ”kyseisissä ehdotuksissa myönnettyyn palvelusvuosien hyvittämiseen vaikuttavat henkilöstösääntöjen mukaan ne unionin virkamiesten eläkejärjestelmään sovellettavat yksityiskohtaiset säännöt, jotka ovat voimassa eläkeoikeuksien maksamisen ajankohtana, kuitenkin niin, ettei siirtojärjestelmän mukaisesti hyvitettävien palvelusvuosien lukumäärä muutu”, että ”virallinen hyvitysehdotus vahvistettaisiin vasta, kun siirrettävä määrä on vastaanotettu kokonaisuudessaan” ja että ”näin saatavaa hyvitystä ei oteta huomioon laskettaessa Euroopan unionin virkamiesten eläkkeeseen oikeuttavan palvelusajan vähimmäiskestoa, joka oli henkilöstösääntöjen 77 artiklan mukaan 10 vuotta” (valituksenalaisen tuomion 11, 12, 16, 21 ja 27 kohta).

14 Valittajat ryhtyivät tarvittaviin toimenpiteisiin, jotta eläkeoikeudet, jotka he olivat saavuttaneet ennen Euroopan unionin tuomioistuimen palveluksessa aloittamistaan erilaisissa kansallisissa järjestelmissä siirrettäisiin osalla kokonaisuudessaan ja osalla osittain (valituksenalaisen tuomion 13, 18, 23, 29 ja 30 kohta). Kuten valituksenalaisessa tuomiossa tältä osin todetaan, Euroopan unionin tuomioistuimen toimivaltaiset yksiköt tekivät päätökset, joilla valittajien kansallisten eläkeoikeuksien siirtomenettelyt saatettiin päätökseen (jäljempänä yhdessä ”hyvitettävistä palvelusvuosista tehdyt päätökset”).

15 Henkilöstösääntöihin perustuvien oikeuksien yksikön johtaja ilmoitti Barroso Trutalle 16.2.2012 päivätyllä kirjeellä, että hänen aiemmin saavuttamiaan eläkeoikeuksia vastaavan pääoman, eli 61 121,08 euron, siirron seurauksena työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli laskenut uudelleen palvelusvuodet, jotka oli hyvitettävä kyseisten oikeuksien siirrosta unionin eläkejärjestelmään, ja kyseiseen järjestelmään hyväksyttiin eläkemaksujen maksukaudeksi 8 vuotta ja 24 päivää (valituksenalaisen tuomion 14 kohta).

16 Henkilöstösääntöihin perustuvien oikeuksien yksikön johtaja ilmoitti Forlille 16.2.2012, 8.4.2013 ja 25.7.2014 päivätyillä kirjeillä, että hänen aiemmin erilaisissa kansallisissa elimissä saavuttamiaan eläkeoikeuksia vastaavan pääoman siirron seurauksena työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli laskenut uudelleen palvelusvuodet, jotka oli hyvitettävä kyseisten oikeuksien siirrosta unionin eläkejärjestelmään, ja kyseiseen järjestelmän hyväksyttiin eläkemaksujen maksukaudeksi 15 vuotta ja 18 päivää, 6 päivää sekä 1 vuosi ja 23 päivää (valituksenalaisen tuomion 19 kohta).

17 Henkilöstösääntöihin perustuvien oikeuksien yksikkö ilmoitti Galantelle 13.11.2009 ja 6.12.2010 päivätyillä kirjeillä, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli laskenut uudelleen palvelusvuodet, jotka oli hyvitettävä hänen aiemmin erilaisissa kansallisissa elimissä saavuttamiensa eläkeoikeuksien unionin eläkejärjestelmään siirron johdosta, ja unionin eläkejärjestelmään hyväksyttiin eläkemaksujen maksukaudeksi neljä vuotta ja yksi kuukausi, minkä lisäksi Galantelle korvattiin 7 626,50 euroa sekä 10 vuotta, 4 kuukautta ja 5 päivää (valituksenalaisen tuomion 25 kohta).

18 Henkilöstösääntöihin perustuvien oikeuksien yksikkö ilmoitti Gradelille 20.12.2006 päivätyllä kirjeellä, joka kumottiin ja korvattiin 21.12.2009 päivätyllä kirjeellä, ja 18.10.2011 päivätyllä kirjeellä, että hänen aiemmin erilaisissa kansallisissa elimissä saavuttamiaan eläkeoikeuksia vastaavan pääoman siirron seurauksena työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli laskenut uudelleen palvelusvuodet, jotka oli hyvitettävä kyseisten oikeuksien siirrosta unionin eläkejärjestelmään, ja kyseiseen järjestelmän hyväksyttiin eläkemaksujen maksukaudeksi 16 vuotta, minkä lisäksi Gradelille korvattiin 14 235,11 euroa, 3 vuotta, 2 kuukautta ja 20 päivää sekä 2 vuotta, 3 kuukautta ja 5 päivää (valituksenalaisen tuomion 31 kohta).

Tapaaminen 12.4.2012 ja valittajien esittämät tietopyynnöt

19 Valittajat vastaanottivat 9.3.2012 sähköpostiviestin, jonka Euroopan unionin tuomioistuimen henkilöresurssien ja henkilöstöhallinnon osasto lähetti koko henkilöstölle ja joka koski virkamiesten eläkeoikeuksien simulointisovelluksen eli eläkelaskurin päivittämistä, jonka jälkeen he käyttivät kyseistä sovellusta ja saivat tietää, etteivät heidän siirtämänsä eläkeoikeudet korottaneet heidän eläkkeitään. Toisin sanoen valittajien ja heidän tällä tavoin saamiensa arvioiden mukaan heidän eläkkeensä, kun he jäisivät eläkkeelle, olisivat samansuuruiset kuin ilman erilaisissa kansallisissa järjestelmissä saavutettujen eläkeoikeuksien siirtoja (valituksenalaisen tuomion 32 ja 33 kohta).

20 Barroso Trutalle ja Forlille järjestettiin heidän pyynnöstään huhtikuussa 2012 tapaaminen henkilöstösääntöjen mukaisten oikeuksien yksikön päällikön kanssa. Tässä tapaamisessa kyseinen yksikön päällikkö selitti heille, miten heidän tapauksessaan sovellettiin muun muassa henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljänteen alakohtaan perustuvaa sääntöä (jäljempänä vähimmäistoimeentulon sääntö).

21 Edellä mainitussa tapaamisessa valittajille kerrottiin myös, ettei unionin eläkejärjestelmään siirrettyjä eläkeoikeuksia ole lähtökohtaisesti mahdollista palauttaa asianomaisille kansallisille elimille. Kyseisen yksikön päällikkö sopi kahden asianosaisen kanssa, että hän ottaisi yhteyttä Euroopan komission yksiköihin ja selvittäisi, olivatko nämä kohdanneet samankaltaisia tapauksia ja miten nämä olivat käsitelleet niitä (valituksenalaisen tuomion 34 kohta).

22 Kuten valituksenalaisen tuomion 35 kohdassa todetaan, henkilöstösääntöjen mukaisten oikeuksien yksikön johtajan – joka oli siirretty väliaikaisesti muihin tehtäviin Euroopan unionin tuomioistuimessa – 11.2.2015 lähettämästä sähköpostiviestistä ilmenee, että edellä mainitussa tapaamisessa tämän tuomion 20 kohdassa mainitut kaksi valittajaa kertoivat yksikön johtajalle, että he olivat osallistuneet ammattijärjestön Galanten aloitteesta järjestämään tapaamiseen, jossa heille oli tuolloin kerrottu, että heidän oli kiireellisesti siirrettävä eläkeoikeutensa tai he saattoivat menettää ne.

23 Barroso Truta ja Forli vaativat 23.4.2012 päivätyllä kirjeellä henkilöstösääntöjen 25 artiklan nojalla Euroopan unionin tuomioistuimen henkilöstön ja rahoituksen pääosaston pääjohtajaa (jäljempänä pääjohtaja) tutkimaan, voisiko heidän nimissään unionin eläkejärjestelmään siirretyt summat palauttaa asianomaisille kansallisille elimille (valituksenalaisen tuomion 36 kohta).

24 Barroso Truta ja Forli pyysivät 26.4.2012 yhtä elintä, jota käsiteltävä asia koskee, eli Caisse nationale d'assurance pension du Luxembourgia (CNAP), mitätöimään heidän eläkeoikeuksiensa siirtämistä koskevat hakemukset ja säilyttämään heidän kyseisessä elimessä aiemmin saavuttamansa oikeudet. CNAP kieltäytyi 7.5.2012 päivätyissä kirjeissä hyväksymästä näitä vaatimuksia ja korosti, että toteutetut eläkeoikeuksien siirrot olivat luonteeltaan lopullisia (valituksenalaisen tuomion 37 kohta).

25 Galante pyysi 3.9.2012 henkilöstösääntöjen 25 artiklan nojalla pääjohtajaa tutkimaan, voisiko Euroopan unionin tuomioistuin palauttaa pääoman, jonka CNAP oli siirtänyt hänen aiemmin saavuttamiensa eläkeoikeuksien perusteella. Tämä valittaja kääntyi samassa asiassa myös CNAP:n puoleen. Pääjohtaja vastasi 27.9.2012 päivätyllä muistiolla Galantelle, ettei hän voinut hyväksyä tämän pyyntöä (valituksenalaisen tuomion 38 ja 39 kohta).

26 Pääjohtaja ilmoitti 5.2.2013 Barroso Trutalle ja Forlille, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli ollut kahdesti yhteydessä CNAP:hen heidän tilanteidensa selvittämiseksi, mutta kyseinen kansallinen elin oli 20.7. ja 17.8.2012 vastannut kieltäytyvänsä ottamasta Euroopan unionin tuomioistuimelta vastaan sen unionin eläkejärjestelmään siirtämien kahden valittajan aiemmin saavuttamien eläkeoikeuksien palautuksia. CNAP vahvisti tämän kieltäytymisen 7.1.2013 (valituksenalaisen tuomion 40 kohta).

Oikeudenkäyntiä edeltävä menettely

27 Valittajat vaativat 16.4.2014 samankaltaisin sanamuodoin laadituissa kirjeissä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla työsopimusten tekemiseen toimivaltaista viranomaista korvaamaan taloudellisen vahingon, joka heille oli aiheutunut heidän eläkeoikeuksiensa siirroista unionin eläkejärjestelmään. Vaatimuksensa tueksi he vetosivat siihen, että henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljännen kohdan ja erityisesti vähimmäistoimeentulon säännön – jonka olemassaolosta he eivät tienneet silloin, kun he olivat hyväksyneet aiemmin saavuttamiensa eläkeoikeuksien siirrot – mukaan ainoastaan Euroopan unionin tuomioistuimessa suoritetut palvelusvuodet otetaan huomioon heidän eläkelaskelmissaan. Valittajille heidän oikeuksiensa siirtojen perusteella hyvitettävät palvelusvuodet eivät siis heidän mukaansa vaikuta heille myöhemmin maksettaviin eläkkeisiin. Valittajat korostivat, että jos työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen olisi kertonut heille asianmukaisesti, että vanhuuseläkkeen määrä ei saanut olla alle 4 prosenttia vähimmäistoimeentulosta palvelusvuotta kohti, he eivät olisi suostuneet aiemmin saavuttamiensa eläkeoikeuksien siirtämiseen vaan olisivat säilyttäneet kansalliset eläkeoikeutensa siten, että he olisivat mahdollisesti voineet hakea kansallista eläkettä (valituksenalaisen tuomion 41 kohta).

28 Valittajien mielestä työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli tehnyt virkavirheen, kun se ei ollut antanut heille riittävästi tietoa siitä, että heidän erityisessä tapauksessaan heille henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan nojalla hyvitettävät palvelusvuodet eivät vaikuttaisi heidän tulevien vanhuuseläkkeidensä määriin. Tästä syystä he vaativat, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen korvaa heille aineelliset vahingot, jotka vastaavat pääomaa, joka oli heidän mukaansa siirretty täysin tappiollisesti unionin eläkejärjestelmään. Vaaditut määrät, joihin oli lisättävä viivästyskorot, olivat Barroso Trutan osalta 61 121,08 euroa, Forlin osalta yhteensä 129 440,98 euroa, Galanten osalta yhteensä 76 324,29 euroa ja Gradelin osalta yhteensä 99 565,13 euroa (valituksenalaisen tuomion 42 kohta).

29 Pääjohtaja vastasi 3.9.2014 päivätyllä kirjeellä, jossa hän ”pahoitteli, että [valittajat] olivat joutuneet tähän tilanteeseen” mutta hylkäsi työsopimusten tekemiseen toimivaltaisena viranomaisena heidän 16.4.2014 päivätyt vaatimuksensa. Hylkäämispäätöksen mukaan työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen ei ollut tehnyt virkavirhettä tiedoissa, jotka se oli antanut valittajille toimittaessaan heille ehdotukset heille hyvitettävistä palvelusvuosista (valituksenalaisen tuomion 43 kohta).

30 Pääjohtaja korosti erityisesti, että oli täysin selvää, että jos valittajat olisivat noudattaneet heille asianomaisten hyvitettäviä palvelusvuosia koskevien ehdotusten mukana toimitetuissa muistioissa ”melko suoraan” esitettyä kehotusta ottaa yhteyttä henkilöstösääntöihin perustuvien oikeuksien yksikköön, he olisivat saaneet lisätietoa vähimmäistoimeentulon säännön mekanismista ja hallinto olisi, kuten yleensäkin näissä tapauksissa, tehnyt laskelmat heille maksettavien eläkkeiden määristä siirron kanssa ja ilman sitä, jolloin vähimmäistoimeentulon säännön vaikutukset heidän tapauksissaan olisivat tulleet esiin (valituksenalaisen tuomion 44 kohta).

31 Pääjohtaja selitti, että joka tapauksessa kansallisessa eläkejärjestelmässä saavutettujen eläkeoikeuksien siirron hyödyllisyyden arviointi oli aina epävarmaa, erityisesti siksi, että se perustui ehtoihin, muun muassa henkilöstösääntöjen mukaisiin ehtoihin, jotka saattoivat muuttua ajan mittaan. Hän korosti, ettei ollut poissuljettua, että valittajiin sovellettaisiin heidän työuriensa aikana erilaisia palkkataulukoita, kuten sopimussuhteisten toimihenkilöiden tai virkamiesten ja väliaikaisten toimihenkilöiden korkeampien tehtäväryhmien palkkataulukoita. Samaten unionin lainsäätäjä saattaisi tulevaisuudessa harkita vähimmäistoimeentulon tason muuttamista, kun taas kansallisella tasolla voitaisiin ottaa käyttöön päällekkäisyyden estäviä sääntöjä (valituksenalaisen tuomion 45 kohta).

32 Pääjohtaja päätyi toteamaan, että ”tässä tilanteessa päätös eläkeoikeuksien siirtämisestä perustui yhteiseen vastuuseen siten, että hallinto tarjoutui auttamaan asianosaista ja toimitti hänelle pyynnöstä tiedot, jotka sillä oli tai jotka se saattoi hankkia, ja asianosainen itse, henkilönä, jota asia ensisijaisesti koski, varmisti saaneensa kattavasti oikeanlaista tietoa ennen päätöksensä tekemistä” (valituksenalaisen tuomion 46 kohta).

33 Valittajat tekivät 21.11.2014 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaiset valitukset, jotka olivat olennaisilta osin samanlaiset, pääjohtajan 3.9.2014 tekemästä päätöksestä, jolla tämä hylkäsi heidän 16.4.2014 esittämänsä vaatimukset (valituksenalaisen tuomion 47 kohta).

34 Euroopan unionin tuomioistuimen valituksia käsittelevä komitea hylkäsi 17.6.2015 edellä mainitut valitukset sanamuodoltaan samankaltaisilla päätöksillä (valituksenalaisen tuomion 48 kohta).

Menettely ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksenalainen tuomio

35 Valittajat nostivat 25.9.2015 virkamiestuomioistuimessa kanteen, joka rekisteröitiin asianumerolla F-126/15 ja jossa he vaativat ensisijaisesti, että Euroopan unionin tuomioistuin velvoitetaan maksamaan kansalliseen eläkerahastoon tai vakuutukseen Barroso Trutan nimissä 61 121,08 euroa, Forlin nimissä 129 440,98 euroa, Galanten nimissä 76 324,29 euroa ja Gradelin nimissä 99 565,13 euroa. Toissijaisesti valittajat vaativat, että Euroopan unionin tuomioistuin velvoitetaan maksamaan valittajille edellä mainitut summat. Vielä toissijaisemmin valittajat vaativat virkamiestuomioistuinta toteamaan, että Euroopan unionin tuomioistuin teki aiemmin saavutettujen kansallisten eläkeoikeuksien siirron yhteydessä virkavirheen. Lopuksi valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

36 Valituksenalaisessa tuomiossa virkamiestuomioistuin katsoi ensisijaisesti, että kanne oli jätettävä tutkimatta. Erityisesti se totesi, että työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen käsiteltävässä asiassa moitittua toimintaa, eli riittämättömien tietojen antamista valittajille heille hyvitettäviä palvelusvuosia koskevien ehdotusten toimittamisen yhteydessä, ei voitu erottaa

menettelystä, joka johti hyvitettävien palvelusvuosien tunnustamista koskevan lopullisen päätöksen tekemiseen ja jossa oli useita vaiheita (valituksenalaisen tuomion 66 kohta). Sikäli kuin työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen lopulliset päätökset palvelusvuosien hyvittämisestä unionin eläkejärjestelmässä valittajien aiemmin saavuttamien eläkeoikeuksien siirtämisen seurauksena olivat valittajille vastaisia toimia, ne olisi kuitenkin voitu riitauttaa tekemällä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla valitus ja tarvittaessa nostamalla SEUT 270 artiklan ja henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdan nojalla kanne (valituksenalaisen tuomion 67 kohta). Valittajat olisivat voineet vedota tällaisen kanteen tueksi siihen, että työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen antamien tietojen väitetty riittämättömyys oli vääristänyt heidän eläkeoikeuksien hyvittämistä koskeville ehdotuksille antamansa suostumuksen. Virkamiestuomioistuimen mukaan kyseinen toiminta liittyi valittajien palvelusvuosien hyvittämistä koskevien lopullisten päätösten valmisteluasiakirjoihin, eikä siitä näin ollen voitu nostaa itsenäistä kannetta, vaan se olisi pitänyt riitauttaa edellä mainittuja lopullisia päätöksiä vastaan mahdollisesti nostettavan kanteen yhteydessä (valituksenalaisen tuomion 68 kohta).

37 Palautettuaan mieliin oikeuskäytännön, jonka mukaan virkamies tai toimihenkilö, joka on jättänyt riitauttamatta hänelle vastaisia toimia tekemällä ajoissa valituksen ja nostamalla sittemmin kumoamiskanteen, ei voi korjata tätä laiminlyöntiä ja saada siten uusia kanteen nostamisen määräaikoja nostamalla myöhemmin vahingonkorvauskanteen, jonka tarkoituksena on selvästi saada aikaan sama taloudellinen lopputulos kuin näistä toimista ajoissa nostetulla kumoamiskanteella olisi ollut (valituksenalaisen tuomion 60–63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), ja todettuaan, että valittajat olivat jättäneet riitauttamatta edellä tämän tuomion 36 kohdassa mainittujen lopullisten päätösten lainmukaisuuden, virkamiestuomioistuin katsoi, ettei kannetta voitu ottaa tutkittavaksi.

38 Virkamiestuomioistuin tarkasteli myös sille esitetyn vaatimuksen asiasisältöä. Palautettuaan mieliin unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytykset (valituksenalaisen tuomion 72 kohta) se ensinnäkin katsoi, että ”vaikka olisi ollut paremman hallinnon mukaista, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen olisi hyvitettäviä palvelusvuosia koskevissa ehdotuksissaan pyytänyt asianomaisia sopimussuhteisia toimihenkilöitä kiinnittämään huomiota henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljännen kohdan vaikutuksiin, huolellisesti toimivan hallintoviranomaisen, joka – kuten käsiteltävässä asiassa – käsitteli vuosina 2008–2010 satoja eläkeoikeuksien siirtämistä koskevia hakemuksia, ei voida kohtuullisesti odottaa muotoilevan jokaisen tällaisen ehdotuksen siten, että siinä ilmoitetaan ennalta seuraukset, joita asianomaisten virkamiesten ja toimihenkilöiden eläkeoikeuksien siirtämisestä tulee heille aiheutumaan” (valituksenalaisen tuomion 74 kohta). Näin ollen virkamiestuomioistuin totesi, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen täytti käsiteltävässä asiassa huolenpitovelvollisuutensa hyvän hallinnon periaatetta noudattaen (valituksenalaisen tuomion 75 kohta).

39 Tässä yhteydessä virkamiestuomioistuin otti myös huomioon sen, että valittajat ”nopeasti hakivat kansallisten eläkeoikeuksiensa siirtämistä unionin eläkejärjestelmään ja sen jälkeen vahvistivat nämä hakemukset” ”katsomatta tarpeelliseksi ottaa ennalta yhteyttä hallintoon saadakseen tietoja päätöksentekoaan varten”, vaikka työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen oli ehdotuksissaan kehottanut heitä ottamaan yhteyttä ”saadakseen selityksiä laskutavasta ja keskustellakseen siirron aiheellisuudesta” (valituksenalaisen tuomion 75 ja 76 kohta).

40 Lisäksi virkamiestuomioistuin muistutti, että oikeuskäytännön mukaan jokaisen virkamiehen oletetaan tuntevan henkilöstösäännöt ja erityisesti omaa palkkaustaan tai eläkettään koskevat säännöt (ks. valituksenalaisen tuomion 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kyseisen oikeuskäytännön valossa virkamiestuomioistuin pani merkille, että ”valittajat eivät heidän tehtävänsä huomioon ottaen välttämättä olleet kaikista parhaiten tietoisia näistä asioista”, mutta totesi, että asiaa koskevien säännösten sanamuoto on ”melko selkeä” ja ”sen olisi ainakin pitänyt kannustaa asianomaisia tiedustelemaan tätä asiaa hallinnolta” (valituksenalaisen tuomion 78 kohta).

41 Toiseksi virkamiestuomioistuin totesi, että valittajat eivät olleet esittäneet näyttöä siitä, että vahingot, joita se piti puhtaasti aineellisina, olivat todellisia ja varmoja. Se katsoi yhtäältä, että valittajilla oli ”vielä tarkoitus jatkaa uraansa Euroopan unionin tuomioistuimessa tai muussa unionin toimielimessä eikä näin ollen voida sulkea pois sitä, että osasta tai kaikista heistä tulee myöhemmin väliaikaisia toimihenkilöitä tai virkamiehiä sellaisessa virkaryhmässä, jossa olisi mahdollista, että – – heidän tuleva vanhuuseläkkeensä, joka on enimmillään 70 prosenttia heidän viimeisestä peruspalkastaan, ylittää summan, joka on seurausta henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljännen kohdan soveltamisesta”. Tällaisessa tilanteessa ”[valittajille] ei voi olla aiheutunut minkäänlaista vahinkoa heidän päätöksestään siirtää eläkeoikeudet” (valituksenalaisen tuomion 81 kohta).

42 Toisaalta ei ole varmaa, että valittajien saavuttaessa laillisen eläkeiän ”henkilöstösääntöjen 77 artiklan neljännessä kohdassa säädetyn säännön soveltamisala ja soveltamisedellytykset ovat edelleen samat” kuin tuomion antamisen hetkellä, ”koska unionin lainsäätäjä voi koska hyvänsä muuttaa unionin virkamiesten ja toimihenkilöiden oikeuksia ja velvollisuuksia SEUT 336 artiklan nojalla annetuilla asetuksilla, joilla muutetaan henkilöstösääntöjä ja palvelussuhteen ehtoja, joita sovelletaan vanhan lain voimassa ollessa syntyneiden tilanteiden tulevaisuudessa ilmeneviin vaikutuksiin, jos poikkeuksesta ei ole säädetty” (ks. valituksenalaisen tuomion 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Lopuksi virkamiestuomioistuimen työjärjestyksen 101 ja 102 artiklan nojalla virkamiestuomioistuin otti huomioon työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen toiminnan kyseisessä asiassa ja erityisesti sen, että se ei ollut valitukseen antamassaan vastauksessa kiinnittänyt valittajien huomiota siihen, että näiden vahingonkorvauskanteita ei voitu ottaa tutkittavaksi, ja velvoitti Euroopan unionin tuomioistuimen vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan valittajien oikeudenkäyntikulut.

Asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

44 Valittajat nostivat nyt käsiteltävänä olevan valituksen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.9.2016 toimittamallaan valituskirjelmällä. Euroopan unionin tuomioistuin toimitti vastineensa 20.12.2016.

45 Kirjallinen käsittely päätettiin, kun valittaja oli antanut vastauksensa 22.2.2017 ja vastineen antaja oli antanut vastauksensa 20.4.2017.

46 Valittajat esittivät 15.5.2017 päivätyllä kirjeellä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 207 artiklan 1 kohdan mukaisen perustellun pyynnön tulla kuulluksi oikeudenkäynnin suullisessa vaiheessa.

47 Esittelevän tuomarin ehdotuksesta unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi valittajien pyynnön ja aloitti oikeudenkäynnin suullisen vaiheen.

48 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 19.12.2017 työjärjestyksen 89 artiklan 3 kohdassa, jota sovelletaan käsiteltävässä asiassa kyseisen työjärjestyksen 213 artiklan 1 kohdan nojalla, tarkoitettuna prosessinjohtotoimena kantajille kysymyksiä kirjallisen vastauksen saamiseksi. Osapuolet vastasivat näihin kysymyksiin määräaikaan mennessä.

49 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 9.2.2018 pidetyssä istunnossa.

50 Valittajat vaativat unionin yleistä tuomioistuinta

– kumoamaan valituksenalaisen tuomion

– ratkaisemaan asiakysymyksen ja velvoittamaan Euroopan unionin tuomioistuimen maksamaan ”kantajien nimissä olevaan rahastoon tai vakuutukseen” Barroso Trutan nimissä 61 121,08 euroa, Forlin nimissä 129 440,98 euroa, Galanten nimissä 76 324,29 euroa ja Gradelin nimissä 99 565,13 euroa

– toissijaisesti velvoittamaan Euroopan unionin tuomioistuimen maksamaan valittajille edellä mainitut summat korotettuina ”3,1 prosentin suuruisella vuotuisella korolla, joka lasketaan siitä päivästä lähtien, jona eläkeoikeudet siirrettiin [unionin eläkejärjestelmään]”

– velvoittamaan unionin tuomioistuimen korvaamaan oikeudenkäyntikulut kummassakin oikeusasteessa.

51 Euroopan unionin tuomioistuin vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

– hylkäämään valituksen, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset osittain puuttuvat ja se on osittain perusteeton tai, toissijaisesti, koska se on kokonaisuudessaan perusteeton

– velvoittamaan valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

52 Valittajat esittävät valituksenalaisesta tuomiosta tekemänsä valituksen tueksi kaksi perustetta. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin virkamiestuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi ensisijaisesti, että valittajien kanne oli jätettävä tutkimatta. Toinen valitusperuste koskee asiasisältöä ja erityisesti sitä, että unionin virkamiestuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi toissijaisesti yhtäältä, ettei työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen ollut tehnyt virkavirhettä antaessaan valittajille tiedoksi palvelusvuosien hyvittämisehdotukset, ja toisaalta, että valittajien esiin tuoma vahinko oli vain hypoteettinen.

Ensimmäinen valitusperuste

53 Valittajien kirjelmien mukaan he moittivat ensimmäisellä valitusperusteellaan virkamiestuomioistuinta siitä, että se teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että heidän ensimmäisessä oikeusasteessa nostamansa kanne oli jätettävä tutkimatta. Lisäksi he väittävät, etteivät he olleet vedonneet virkamiestuomioistuimessa yksinomaan aineelliseen vahinkoon vaan myös henkiseen kärsimykseen.

54 Tältä osin Euroopan unionin tuomioistuin väittää, että koska mihinkään tällaiseen henkiseen kärsimykseen ei ollut vedottu ensimmäisessä oikeusasteessa, kaikki siihen liittyvät lausumat on jätettävä tutkimatta. Ensimmäiseksi on siis tarkasteltava, mikä on sen vahingon täsmällinen luonne, johon valittajat ensimmäisessä oikeusasteessa vetosivat.

Valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esiin tuoman vahingon luonne

55 Kuten Euroopan unionin tuomioistuin perustellusti huomauttaa, oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensimmäisen kerran vasta unionin yleisessä tuomioistuimessa vaatimuksilleen perusteita ja perusteluja, joihin hän ei ole vedonnut virkamiestuomioistuimessa, vastaisi sitä, että asianosaisella olisi oikeus laajentaa unionin yleisessä tuomioistuimessa, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, kannettaan virkamiestuomioistuimessa käsiteltyyn asiaan nähden. Unionin yleinen tuomioistuin on muutoksenhakuasioissa toimivaltainen tutkimaan ainoastaan oikeudellisen ratkaisun, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista ja perusteluista (ks. tuomio 13.5.2016, CX v. komissio, T-496/15 P, EU:T:2016:305, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Käsiteltävässä asiassa ensimmäisen oikeusasteen asiakirja-aineistosta ilmenee, että valittajat toivat kirjelmissään esiin vain aineellisen vahingon eivätkä he esittäneet virkamiestuomioistuimessa väitettä heille mahdollisesti aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä. On nimittäin tuotava esiin, että virkamiestuomioistuimessa nostamassaan kanteessa valittajat viittasivat vain Euroopan unionin tuomioistuimelle maksetun, siirrettyjä eläkeoikeuksia vastaavan summan menetykseen.

57 Lisäksi, toisin kuin valittajat väittävät vastauksensa 27 kohdassa, virkamiestuomioistuin ei mitenkään katsonut, että heille aiheutunut vahinko olisi muodostunut ainakin osittain epävarmuudesta, jota he väittävät kokeneensa. Päinvastoin on todettava Euroopan unionin tuomioistuimen tavoin, että valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa katsotaan nimenomaisesti, että ”valittajien väittämät vahingot ovat aineellisia”.

58 Valittajat tosin esittivät ensimmäisessä oikeusasteessa, että kanne oli ”vain vahvistuskanne sikäli, että sillä oli tarkoitus saada Euroopan unionin tuomioistuimet toteamaan Euroopan unionin tuomioistuimen tekemä virhe mahdollista vahingonkorvausta varten”. Tässä yhteydessä valittajat vetosivat yhtäältä 1.2.1979 annettuun tuomioon Deshormes v. komissio (17/78, EU:C:1979:24) ja 26.2.2015 annettuun tuomioon Planet v. komissio (C-564/13 P, EU:C:2015:124) ja toisaalta julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotukseen asiassa Planet v. komissio (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen 114 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista kuitenkin ilmenee, ettei valittajien vahvistusvaatimusta esitetty väitettyä henkistä kärsimystä koskevien väitteiden tueksi, vaan sen oletetun tilanteen varalta, että ”siirrettyjen oikeuksien menetystä ei pidettäisi tässä vaiheessa ’varmana’”. Tämä vaatimus ei tosiaan liittynyt valittajien väittämän vahingon luonteeseen, vaan sillä pyrittiin pikemminkin saamaan virkamiestuomioistuin toteamaan virhe. Sen ei näin ollen voida katsoa sisältävän vaatimusta valittajille väitetysti aiheutuneen henkisen kärsimyksen korvaamisesta.

60 Tämän toteamuksen johdosta valittajien esiin tuoma oikeuskäytäntö, joka heidän mukaansa voisi oikeuttaa vahvistusvaatimuksen esittämisen Euroopan unionin tuomioistuimille (ks. edellä tämän tuomion 58 kohta), ei ole merkityksellinen käsiteltävässä asiassa.

61 On siis todettava edellä tämän tuomion 55 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, että valittajien vahingonkorvauskannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska sillä haetaan ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa heidän väittämänsä henkisen kärsimyksen korvaamista.

62 Näin ollen on todettava, että edellä tämän tuomion 55–61 kohdassa esitetyn perusteella valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset koskivat yksinomaan aineellisen vahingon korvaamista.

63 Seuraavaksi on tarkasteltava valittajien väitteitä, joilla he kiistävät virkamiestuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa ensisijaisesti toteaman tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen.

Valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämien vaatimusten tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin ne koskevat aineellisia vahinkoja

64 Aluksi on syytä palauttaa mieliin, että henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa vahvistetussa muutoksenhakujärjestelmässä vahingonkorvauskanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos sitä on edeltänyt henkilöstösääntöjen mukainen oikeudenkäyntiä edeltävä menettely (määräys 24.3.1998, Meyer ym. v. unionin tuomioistuin, T-181/97, EU:T:1998:64, 21 kohta).

65 Vahingonkorvauskanteen yhteydessä oikeudenkäyntiä edeltävä menettely eroaa sen mukaan, onko vahinko, jonka korvaamista vaaditaan, johtunut henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta henkilölle vastaisesta toimenpiteestä vai hallinnon toiminnasta, joka ei ole luonteeltaan

päätöksentekoa. Ensin mainitussa tapauksessa asianosaisen on saatettava säädetyissä määräajoissa nimittävän viranomaisen käsiteltäväksi valitus, joka koskee kyseistä toimenpidettä. Jälkimmäisessä tapauksessa sen sijaan hallinnollisen menettelyn aluksi on esitettävä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus vahingonkorvauksen saamiseksi, ja vasta tämän jälkeen voidaan tarvittaessa valittaa tällaisen vaatimuksen hylkäämisestä (ks. tuomio 6.11.1997, Liao v. neuvosto, T-15/96, EU:T:1997:169, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

66 Lisäksi oikeuskäytännön mukaan kumoamiskanne ja vahingonkorvauskanne ovat itsenäisiä muutoksenhakukeinoja. Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa ei ole mitenkään eroteltu näitä kahta muutoksenhakukeinoa hallinnollisen tai oikeudenkäyntimenettelyn osalta, joten asianomainen voi eri oikeussuojakeinojen itsenäisyyden vuoksi valita kumman tahansa niistä taikka molemmat yhdessä, edellyttäen että asia saatetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi kolmen kuukauden kuluessa valituksen hylkäämisestä (ks. tuomio 24.1.1991, Latham v. komissio, T-27/90, EU:T:1991:5, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.2.2007, Wunenburger v. komissio, T-246/04 ja T-71/05, EU:T:2007:34, 46 kohta).

67 Oikeuskäytännössä on kuitenkin vahvistettu tähän periaatteeseen yksi poikkeus, joka koskee tilannetta, jossa vahingonkorvauskanteella on läheinen yhteys kumoamiskanteeseen, jota muutoin ei otettaisi tutkittavaksi. Vahingonkorvausvaatimuksia ei siis voida ottaa tutkittavaksi silloin, kun vahingonkorvauskanteella pyritään yksinomaan kumoamiskanteen kohteena olleen toimen seurausten korvaamiseen ja itse kumoamiskanne on jätetty tai olisi voitu jättää tutkimatta, erityisesti silloin, jos vahingonkorvauskanteella vaaditaan ainoastaan sellaisten ansionmenetysten korvaamista, joita ei olisi tapahtunut, jos kumoamiskanne olisi menestynyt (ks. vastaavasti tuomio 24.1.1991, Latham v. komissio, T-27/90, EU:T:1991:5, 37 ja 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.2.2007, Wunenburger v. komissio, T-246/04 ja T-71/05, EU:T:2007:34, 47 kohta). Tämän oikeuskäytännön mukaan virkamies tai toimihenkilö, joka ei ole riitauttanut hänelle vastaisia toimia ajoissa tehdyllä valituksella ja sen jälkeen nostetulla kumoamiskanteella, ei voi korjata tätä laiminlyöntiä ja saada siten uusia kanteen nostamisen määräaikoja nostamalla myöhemmin vahingonkorvauskanteen, jonka tarkoituksena on selvästi päästä samaan taloudelliseen lopputulokseen kuin näistä toimista ajoissa nostetulla kumoamiskanteella olisi päästy (ks. määräys 20.3.2014, Michel v. komissio, F-44/13, EU:F:2014:40, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Tältä osin oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos kahden kanteen eli kumoamiskanteen ja vahingonkorvauskanteen perustana ovat hallinnon eri toimet tai menettelytavat, vahingonkorvauskannetta ei pitäisi rinnastaa kumoamiskanteeseen, vaikka molemmilla toimilla päädytään kantajan kannalta samaan rahalliseen lopputulokseen (ks. tuomio 24.1.1991, Latham v. komissio, T-27/90, EU:T:1991:5, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Lisäksi 13.10.2015 annettuun tuomioon komissio v. Cocchi ja Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777) johtaneessa asiassa, jossa valittajat vaativat samankaltaisten palvelusvuosien hyvittämisestä tehtyjen ehdotusten kumoamista kuin niiden, jotka valittajat ovat saaneet käsiteltävässä asiassa, unionin yleinen tuomioistuin totesi, että tällaisessa ehdotuksessa ei ollut kyse henkilöstösääntöjen 91 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta henkilölle vastaisesta toimesta vaan toiminnasta, joka ei ole päätöksentekoa, joten asianosainen saattoi nostaa sen johdosta vahingonkorvauskanteen (tuomio 13.10.2015, komissio v. Cocchi ja Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, 73 ja 74 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin myös katsoi, että koska aiemmin muussa kuin unionin eläkejärjestelmässä saavutettujen eläkeoikeuksien siirto unionin eläkejärjestelmään edellytti asianomaisen suostumusta, oli katsottava, että jos asianomainen oli antanut suostumuksensa tällaiselle siirrolle sellaisen palvelusvuosien hyvittämisehdotuksen perusteella, joka toimielimen tekemän virheen vuoksi osoittautui virheelliseksi ja harhaanjohtavaksi, suostumusta voitiin pitää vääristyneenä, jolloin asianomainen saattoi vaatia siirron seurauksena tehdyn päätöksen kumoamista sen vaikutusten peruuttamiseksi (tuomio 13.10.2015, komissio v. Cocchi ja Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, 75 ja 76 kohta).

70 Edellä mainitusta 13.10.2015 annetusta tuomiosta komissio v. Cocchi ja Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777) ei kuitenkaan voida päätellä, että silloin kun toimielimen väitetty virheellinen toiminta liittyy käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan oikeuksien siirron kaltaiseen menettelyyn ja on saattanut vaikuttaa asianomaisen suostumukseen, asianosainen ei voisi missään tapauksessa vedota hänelle tästä toiminnasta aiheutuneeseen vahinkoon vahingonkorvausvaatimuksen yhteydessä.

71 Täsmällisemmin tällainen edellä tämän tuomion 70 kohdassa mainitun oikeuskäytännön tulkinta rajoittaisi liikaa valittajien oikeutta nostaa kanne korvauksen saamiseksi väitetystä vahingosta. Tuomiolla, jolla kumottaisiin valittajien kansallisten eläkeoikeuksien siirtopäätökset, poistettaisiin taannehtivasti toimia, joilla on lähtökohtaisesti myönteisiä vaikutuksia valittajille sikäli, että niillä tunnustetaan heille siirron seurauksena hyvitettäviä palvelusvuosia.

72 Valittajat eivät kuitenkaan ole käsiteltävässä asiassa kyseenalaistaneet edellä mainittujen päätösten vaikutuksia itsessään, eli heidän kansallisten eläkeoikeuksiensa siirtoa ja siitä seurannutta palvelusvuosien hyvitystä, vaan hallinnon toiminnan, kun se ei saattanut heidän tietoonsa, että kyseisillä siirroilla ei olisi kaikkia heidän toivomiaan vaikutuksia. Valittajat eivät nimittäin hae ensimmäisessä oikeusasteessa nostamallaan kanteella kyseisten siirtopäätösten vaikutusten peruuttamista vaan sen vahingon korvaamista, jonka he väittävät aiheutuneen heille siitä, että riidanalaiset siirrot eivät tuottaneet kaikkia odotettuja oikeudellisia vaikutuksia heidän oikeudelliseen asemaansa.

73 Virkamiestuomioistuimen olisi näin ollen pitänyt tutkia se, oliko valittajien kanteella ainoastaan tarkoitus saada korjattua hyvitettävistä palvelusvuosista tehtyjen päätösten seuraukset ja erityisesti se, pyrittiinkö kanteella samaan rahalliseen lopputulokseen, joka olisi seurannut näitä päätöksiä koskevan kumoamiskanteen nostamisesta määräajassa.

74 On todettava, että toisin kuin valituksenalaisessa tuomiossa todetaan, tästä ei ole kyse käsiteltävässä asiassa.

75 Tältä osin on aluksi täsmennettävä, että valittajien hyvitettävistä palvelusvuosista tehtyjen päätösten tarkoitus on hyvitettävien palvelusvuosien tietyn määrän tunnustaminen toteutettujen siirtojen seurauksena.

76 Ei tosin voida sulkea pois, että hyvityksistä tehdyissä päätöksissä tunnustettu palvelusvuosien määrä saattoi olla pienempi kuin valittajat toivoivat ja että kyseiset päätökset saattoivat tältä osin olla heille vastaisia.

77 Näin ei kuitenkaan ole tapahtunut käsiteltävässä asiassa. Vahingonkorvausvaatimuksillaan valittajat eivät pyrkineet saamaan korvausta kyseisten palvelusvuosien tunnustamisesta aiheutuneesta vahingosta, vaan vahingosta, jonka he väittävät aiheutuneen siitä, että tästä tunnustamisesta huolimatta he eivät voineet tavoitella korkeampaa eläkettä tai toivoa saavansa takaisin unionin eläkejärjestelmään siirrettyjä kansallisia eläkeoikeuksia vastaavan pääoman.

78 Tässä yhteydessä on syytä tuoda esiin, että ensimmäisessä oikeusasteessa annetun vastauksen 9 kohdan mukaan ”valittajilla ei ollut mitään intressiä vaatia siirtojen vahvistamisesta tehtyjen päätösten kumoamista, koska ne eivät eronneet ehdotuksista, jotka he olivat hyväksyneet” ja ”koska valittajat olivat saaneet täsmälleen sen, mitä he olivat pyytäneet ja koska siirretty pääoma oli hyvitetty aivan oikein, päätökset – – olivat lainmukaisia”.

79 Näin ollen ei voida katsoa, että ensimmäisessä oikeusasteessa nostetulla kanteella oli tarkoitus korjata vain hyvitettävistä palvelusvuosista tehtyjen päätösten seuraukset edellä tämän tuomion 67 ja 68 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

80 Ensimmäisessä oikeusasteessa ensisijaisesti esittämällään vaatimuksella valittaja kieltämättä vaativat heidän unionin eläkejärjestelmään siirrettyjä kansallisia eläkeoikeuksiaan vastaavien summien maksamista kansalliseen rahastoon tai vakuutukseen (ks. edellä tämän tuomion 35 kohta).

81 On kuitenkin huomattava, että vaikka katsottaisiin, että valittajat vaativat ensisijaisesti samansuuruista rahallista lopputulosta kuin riidanalaisten päätösten kumoamisesta olisi seurannut, sama ei koske heidän toissijaisia vaatimuksiaan. Riidanalaisten päätösten kumoaminen ei missään tapauksessa voi johtaa kansallisia eläkeoikeuksia vastaavien summien maksamiseen valittajille vaan ainoastaan riidanalaisten siirtopäätösten ja niiden vaikutusten, eli hyvitettyjen palvelusvuosien tunnustamisen – joka on lähtökohtaisesti myönteinen valittajille ja jota ei voida erottaa heidän kansallisten eläkeoikeuksiensa siirrosta unionin eläkejärjestelmään – poistumiseen ex tunc.

82 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että virkamiestuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ensisijaisesti jätti valittajien kanteen tutkimatta.

83 Näin ollen on syytä tarkastella virkamiestuomioistuimen toissijaisesti tekemiä päätelmiä valittajien toisen valitusperusteen valossa.

Toinen valitusperuste

84 Aluksi on syytä palauttaa mieliin, että henkilöstöasioita koskevan vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin vastuu syntyy ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on todella syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (tuomio 16.12.1987, Delauche v. komissio, 111/86, EU:C:1987:562, 30 kohta; ks. myös tuomio 12.7.2012, komissio v. Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, 102 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

85 Edellä tämän tuomion 84 kohdassa mainitut kolme edellytystä ovat kasautuvia, joten jos jokin niistä ei täyty, unionin vastuun ei voida katsoa syntyneen (ks. tuomio 17.5.2017, PG v. Frontex, T-583/16, ei julkaistu, EU:T:2017:344, 97 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

86 Tästä seuraa, että vaikka unionin toimielimen, elimen tai laitoksen virhe olisi näytetty toteen, unionin vastuu voi tosiasiallisesti syntyä vain erityisesti sillä edellytyksellä, että kantaja on kyennyt näyttämään, että vahinko on todella syntynyt (ks. tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 98 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

87 Nämä näkökohdat on otettava huomioon arvioitaessa valittajien toista valitusperustetta, joka jakautuu kahteen osaan. Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että virkamiestuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että työsopimusten tekemiseen toimivaltainen viranomainen ei tehnyt virhettä. Valitusperusteen toisessa osassa he väittävät, että virkamiestuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että heille väitetysti aiheutunut vahinko ei ollut todellinen ja varma.

88 Ensimmäiseksi on lausuttava tämän valitusperusteen toisesta osasta.

89 Valittajien mukaan vain se seikka, että he eivät ole vielä saavuttaneet laillista eläkeikää eivätkä siten tiedä, tuottaako heidän eläkeoikeuksiensa siirto heille etua, ei vaikuta heidän kanteen tueksi esittämänsä vahingon lopullisen luonteen arviointiin. Tältä osin he väittävät, että he ovat jo menettäneet kansalliset oikeutensa ja että heidän tämänhetkinen tilanteensa on epävarma. Valittajien mukaan vahinko aiheutui siitä, että he saivat puutteellisia ja virheellisiä tietoja kansallisten eläkeoikeuksiensa siirtomenettelyn yhteydessä, ja se on luonteeltaan lopullinen.

90 Lisäksi pelkkä mahdollisuus siihen, että henkilöstösääntöjen 77 artiklan 1 kohtaa saatetaan muuttaa tai se saatetaan jopa poistaa, ei valittajien mukaan vaikuta työsopimusten tekemiseen toimivaltaisen viranomaisen moititun toiminnan lainvastaisuuden arviointiin, sillä kyseinen säännös oli voimassa, kun valittajille esitettiin ehdotukset heille hyvitettävistä palvelusvuosista.

91 Valittajat väittävät, että heille aiheutunut aineellinen vahinko on varma, sillä vähimmäistoimeentulon sääntöä ”ei sovelleta toissijaisesti, vaan se on työntekijöiden kaikkiin eläkelaskelmiin sovellettava tae”. Täten ”ei voida osoittaa, että palvelusvuosien hyvittämisellä – – olisi etusija tähän luonteeltaan yhteiskunnalliseen perussääntöön nähden”. Valittajien mukaan ei voida osoittaa, että heidän kansalliset eläkeoikeutensa tulevat vaikuttamaan heidän eläkkeidensä määrään. He vetoavat tässä yhteydessä siirtotyöläisten sosiaaliturvaa koskevan, 6.10.2016 annetun tuomion Adrien ym. (C-466/15, EU:C:2016:749) 27 ja 28 kohtaan.

92 Euroopan unionin tuomioistuin kiistää valittajien väitteet.

93 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että vahingon, jonka korvaamista vahingonkorvauskanteella vaaditaan, on oltava todellinen ja varma (ks. tuomio 21.2.2008, komissio v. Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

94 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mikään ei kuitenkaan estä asianosaisia saattamasta asiaa Euroopan unionin tuomioistuimien käsiteltäväksi välittömästi uhkaavia ja riittävällä varmuudella ennakoitavissa olevia vahinkoja koskevan unionin vastuun toteamiseksi, vaikka vahingon suuruutta ei vielä voitaisikaan täsmällisesti määrittää (ks. tuomio 14.1.1987, Zuckerfabrik Bedburg ym. v. neuvosto ja komissio, 281/84, EU:C:1987:3, 14 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jos tällaisessa tapauksessa voidaan osoittaa, että asianosaiset olisivat välttämättä paremmassa asemassa, jos virhettä, josta ne moittivat vastaajaa, ei olisi tapahtunut, on katsottava, että vahingon, johon valittajat ovat vedonneet, olemassaolo ei ole hypoteettinen tai pelkästään mahdollinen (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2006, Agraz ym. v. komissio, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 42 kohta).

95 Käsiteltävässä asiassa valittajien eläkeoikeuksien laskelmiin liittyy tekijöitä, jotka ovat nyt ja tulevat olemaan kyseisten oikeuksien maksamiseen asti epävarmoja. Nämä tekijät vaikuttavat kuitenkin ratkaisevasti muun muassa vähimmäistoimeentulon säännön soveltamiseen heidän tapauksessaan.

96 Ensinnäkin valittajien viimeinen peruspalkka ennen eläkkeelle jäämistä ei ole vielä tiedossa. Kuten virkamiestuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa, ei voida sulkea pois sitä, että valittajista tulee myöhemmin väliaikaisia toimihenkilöitä tai virkamiehiä, jolloin heihin ei sovelleta vähimmäistoimeentulon sääntöä.

97 Ei voida myöskään sulkea pois sitä, että valittajien tehtäväryhmien peruskuukausipalkkaa nostetaan, mikä voi johtaa asianosaisten kannalta samaan lopputulokseen eli että heihin ei enää sovellettaisi vähimmäistoimeentulon sääntöä. Lisäksi valittajat ovat itsekin korostaneet unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 17.1.2018 antamissaan vastauksissa, että palkkaluokan 3 ylimmällä eli seitsemännellä tasolla toimihenkilön, joka kuuluu vastaajien tavoin palkkaluokkaan AC GF I, peruspalkka on suurempi kuin palkkaluokan AST 1/1 työntekijän peruspalkka, jolloin tällaiseen työntekijään ei sovelleta vähimmäistoimeentulon sääntöä. Tästä toteamuksesta seuraa, että vaikka valittajien tehtäväryhmien peruskuukausipalkkoja ei nostettaisi, valittajat saattavat – eivätkä he ole sulkeneet pois tätä mahdollisuutta – olla eläkeoikeuksiensa maksamisen aikaan ammatillisessa tilanteessa, jossa heihin ei sovelleta vähimmäistoimeentulon sääntöä.

98 Toisaalta tässä vaiheessa on myös vielä epävarmaa, kuinka monen vuoden palvelusajan unionin toimielimissä valittajat tulevat suorittamaan ennen eläkkeelle jäämistään. Ei nimittäin ole mahdotonta, että ajankohta, jolloin valittajat päättävät jäädä eläkkeelle, voi vaikuttaa heidän lopullisten eläkkeidensä laskelmiin.

99 Nämä toteamukset riittävät osoittamaan, että valittajien väittämä – puhtaasti aineellinen (ks. edellä tämän tuomion 55–63 kohta) – vahinko ei ole varma edellä tämän tuomion 93 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

100 Joka tapauksessa, kuten virkamiestuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, ei ole varmaa, että kun valittajat jäävät eläkkeelle ja heidän eläkeoikeutensa maksetaan, henkilöstösääntöjen 77 artiklan ja erityisesti sen toisen ja neljännen kohdan soveltamisala ja soveltamisedellytykset ovat edelleen samat kuin tämän tuomion antamisen ajankohtana.

101 On myös lisättävä, ettei ennalta voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että Euroopan unionin tuomioistuin hyväksyy Euroopan unionin tuomioistuimen hallintokomitean henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevia 11 ja 12 artiklaa koskevista yleisistä täytäntöönpanosäännöksistä 17.10.2011 tekemän päätöksen 7 artiklan 6 kohdan (ks. edellä tämän tuomion 9 kohta) kaltaisen säännöksen, joka tulisi sovellettavaksi sellaisessa tilanteessa, johon valittajat pelkäävät joutuvansa.

102 Edellä esitetystä seuraa, että ennen eläkeoikeuksien maksamista ja vähimmäistoimeentulon säännön mahdollista soveltamista yksinomaan se seikka, että hypoteettisten tietojen perusteella tehdyn laskelman (ks. edellä tämän tuomion 19 kohta) perusteella valittajat katsovat, että heidän eläkkeelle jäämisensä ajankohtana tullaan toteamaan, että he ovat siirtäneet kansalliset eläkeoikeutensa tappiollisesti, ei riitä osoittamaan edellä tämän tuomion 93 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua todellista ja varmaa vahinkoa eikä edellä tämän tuomion 94 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua riittävällä varmuudella ennakoitavissa olevaa vahinkoa. Tällä hetkellä ainoa varmuudella todettava seikka on, että valittajien kansalliset eläkeoikeudet on muutettu hyvitetyiksi palvelusvuosiksi valittajille hyvitettävistä palvelusvuosista tehdyillä päätöksillä.

103 Valittajien kansallisia eläkeoikeuksia vastaava pääoma ei nimittäin ole kadonnut. Se on siirron seurauksena muunnettu hyvitetyiksi palvelusvuosiksi, jotka on lähtökohtaisesti otettava huomioon valittajien eläkeoikeuksien laskennassa. Näin ollen, kuten Euroopan unionin tuomioistuin tuo aiheellisesti esiin vastauksensa 41 kohdassa, tässä vaiheessa ei voida todeta, että oikeudet olisi siirretty täysin tappiollisesti.

104 Tässä asiayhteydessä, vaikka katsottaisiin, että valittajien eläkeoikeuksien maksamisen ajankohtana yhdessäkään laissa tai asetuksessa ei sallita sitä, että heille maksetaan takaisin edes osa siirretystä pääomasta, joka vastaa hyvitettyjä palvelusvuosia, joita ei ole otettu huomioon heidän vanhuuseläkelaskelmissaan, valittajilla tulee olemaan käytössään muutoksenhakukeinoja, joiden avulla he voivat valittaa kyseisen pääoman korvauksettomasta menetyksestä. Valittajat voivat tarvittaessa nostaa kanteen heidän oikeuksiensa maksamisesta ja eläkelaskelmistaan tehdyistä päätöksistä, jotka ovat heille vastaisia sikäli, että niissä ei oteta hyvitettyjä palvelusvuosia huomioon vähimmäistoimeentulon säännön soveltamisen takia, ja riitauttaa vähimmäistoimeentulon säännön soveltamisen heidän tapauksessaan sen perusteella, että sen soveltamisen seurauksena heidän eläkeoikeuksiensa laskennassa ei oteta huomioon palvelusvuosia, jotka heille on hyvitetty kansallisten eläkeoikeuksien siirtämisestä unionin eläkejärjestelmään.

105 Lopuksi on syytä muistuttaa, että oikeussubjektin mahdollisuutta nostaa perusteettomaan etuun perustuva kanne unionia vastaan ei voida kieltää pelkästään sillä perusteella, että SEUT:ssa ei määrätä nimenomaisesti mahdollisuudesta nostaa tällaista kannetta. Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, SEUT 268 ja SEUT 340 artiklan tulkinta, jossa suljettaisiin pois tämä mahdollisuus, johtaisi tulokseen, joka olisi tehokkaan oikeussuojan periaatteen vastainen; tämä periaate on vahvistettu unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa [(ks. tuomio 16.12.2008, Masdar (UK) v. komissio, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 47 ja 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen)].

106 Tässä yhteydessä ei voida sulkea pois sitä, että toimielimen kieltäytyminen palauttamasta asianosaiselle pääomaa, joka vastaa hänen kansallisten eläkeoikeuksiensa unionin eläkejärjestelmiin siirrettyä osaa, jota ei oteta huomioon hänen eläkeoikeuksiensa maksamisen yhteydessä, voisi johtaa siihen, että toimielin ottaisi perusteettomasti haltuun osan kansallisista eläkeoikeuksista, jotka siirron nojalla pannaan maksuun ja jotka kuuluvat oikeuskäytännön mukaan tosiasiallisesti asianomaiselle toimihenkilölle, ja jossa unioni siis kartuttaisi perusteettomasti varojaan (ks. vastaavasti tuomio 30.1.2003, Caballero Montoya v. komissio, T-303/00, T-304/00 ja T-322/00, EU:T:2003:20, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

107 Kun otetaan huomioon edellä esitetyt, tässä vaiheessa vielä epävarmat tekijät, jotka liittyvät valittajille heidän eläkeoikeuksiensa maksamisen ajankohtana suoritettavien eläkemäärien laskelmiin, on todettava, että valittajien käsiteltävässä asiassa väittämä vahinko ei ole edellä tämän tuomion 93 ja 94 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu todellinen ja varma vahinko.

108 Näin ollen on katsottava, ettei virkamiestuomioistuin tehnyt virhettä, kun se totesi, ettei valittajien väittämä vahinko ollut todellinen ja varma. Tämän toteamuksen perusteella käsiteltävän valitusperusteen toinen osa ja valitus kokonaisuudessaan on hylättävä ilman, että edellä tämän tuomion 86 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla olisi tarpeen tarkastella valittajien toisen valitusperusteen ensimmäistä osaa.

Oikeudenkäyntikulut

109 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 211 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton tai jos valitus hyväksytään ja unionin yleinen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

110 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 211 artiklan 4 kohdassa määrätään, että unionin yleinen tuomioistuin voi virkamiesten tekemien valitusten yhteydessä päättää, että oikeudenkäyntikulut jaetaan asianosaisten kesken kohtuulliseksi katsottavalla tavalla.

111 Tässä tuomiossa esitetyillä perusteilla valittajat ovat hävinneet asian. Lisäksi Euroopan unioni on nimenomaisesti vaatinut, että valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

112 Unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin katsoo, että kun otetaan huomioon erityisesti tässä valituksessa esitetyt kysymykset ja se, että valittajien ensimmäistä valitusperustetta koskevat Euroopan unionin tuomioistuimen väitteet on hylätty, käsiteltävässä asiassa on asianmukaista velvoittaa valittajat vastaamaan yhdestä neljäsosasta omia oikeudenkäyntikulujaan ja Euroopan unionin tuomioistuin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kolme neljäsosaa valittajille aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (muutoksenhakujaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat vastaavat yhdestä neljäsosasta omia oikeudenkäyntikulujaan.

3) Euroopan unionin tuomioistuin vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan kolme neljäsosaa valittajille aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä syyskuuta 2018.

Allekirjoitukset